

[Kirkegaard.]

melse ved forhandlinger mellem arbejdsmarkedets store organisationer, og jeg vil gerne bede den højtærede økonomi- og arbejdsminister undersøge, om der er muligheder for at få sådanne forhandlinger i gang.

Fuglsang: Jeg kan på mit partis vegne tilsiige vor støtte til såvel de ændringer, der er foreslået i betænkningen, som lovforslaget som helhed, og jeg vil samtidig udtrykke håbet om, at lovforslaget kan blive gjort færdigt så hurtigt, som det er muligt.

Som jeg allerede sagde ved første behandling, er en af årsagerne til, at mit parti stiller sig positivt til lovforslaget, dets produktionsfremmende virkninger. I den henseende må jeg sige at venstres stilling undrer mig en del. Samtidig med, at man taler om nødvendigheden af at investere for at få produktionen sat i vejret, samtidig med, at man gang på gang hører landbrugerets førende mænd udtale frygt for, at Danmark på landbrugets område skal sakke agterud og miste terræn i den hårde konkurrence, der foregår ude på verdensmarkedet, fortsætter man med at stille sig yderst karrig, hver gang det gælder om i praksis at vise sin velvilje til fremskridtet.

Jeg indrømmer videre, at en meget tungtvejende grund til min positive indstilling er den beskæftigelsesmæssige side af sagen. Det ærede medlem hr. Heick omtalte maskinanvendelsen og dens virkninger på beskæftigelsen, og det er jo noget, vi ikke kan komme uden om. Hele udviklingen, ikke mindst inden for landbruget selv, taler sit klare sprog om, at den øgede maskinanvendelse fører til, at der bliver brug for mindre arbejdskraft. Jeg er enig med det ærede medlem i, at man bør ikke, simpelt hen ikke kan øve vold mod teknikken; men det, vi må gøre, må vel være at drage sådanne konsekvenser deraf, at det ikke alene bliver arbejderne, som kommer til at betale gildet ved teknikens fremskridt. Det vil sige på den ene side, at man sætter beskæftigelse i gang i det omfang, det overhovedet er muligt, og på den anden side — og det er en sag for sig — at man tager konsekvenserne af maskinanvendelsen og over hele linjen sætter arbejdstiden ned. I hvert tilfælde kan jeg ikke gå ind for den

tankegang, at man af økonomiske grunde ikke skulle være i stand til at gøre, hvad der var muligt for at skaffe beskæftigelse. Jeg deler helt og fuldt det synspunkt, som Dansk Arbejdsmands Forbund udtrykte på sin kongres sidste sommer, at beskæftigelse er en så naturlig menneskeret, at det må man have råd til, så må man spare på andre områder.

Jeg kan også gå med til de renteforhøjelser, der er foreslået. Det er ikke sådan, at vi kommunister normalt er interesserede i høj rente eller i, at staten skal eller bør konkurrere med de private pengeinstitutioner i så henseende. Jeg forstår jo nok, hvor det konservative folkeparti vil hen med sin modstand mod statstilskud. Det er en ganske naturlig klasse-mæssig stilling, som det dér indtager. Vi har f. eks. for ganske nylig læst om det overskud, Privatbanken mødte med i år, og det er nu engang sådan i tilværelsen, at mere vil have mere. De penge, som Privatbankens aktionærer nu indkasserer, er bl. a. tjent på diverse låntagere, og selvfølgelig vil man nødigt have staten som konkurrent i dette foretagende. Men bortset derfra erkender jeg på den anden side, at det er urimeligt, at store gårde, som i de senere år har haft ganske gode forhold, skulle have særlig billige lån, og derfor kan jeg gå med til den renteforhøjelse, der her er foreslået.

Oluf Pedersen: For os at se er det et fremskridt, at de konservative og venstre afviser tanken om at give højere tilskud. Det er godt, at de er ved at blive klar over, at hvis man vil standse prisstigninger og inflation, er det nødvendigt, at der er orden i den offentlige økonomi. Statstilskud er kun en forfalskning af det naturlige forhold inden for produktionen. Der er vel heller ikke stort flere end kommunisterne, som tror på, at man kan lave beskæftigelse ved at give statstilskud, for det er jo en misforståelse. Selvfølgelig kan man lave beskæftigelse, det kan man jo lave kunstigt. I et fængsel er der jo også beskæftigelse. Dé er der ingen, som ikke kan få arbejde. I et kommunistisk fængsel — og det gælder jo alle de kommunistiske lande, at de er fængsler som helhed — er der aldrig mangel på arbejde; man får bare ikke ret meget for det.